

Dependenți de desene animate

18 februarie 2004

Gili Cârstea

Revenind la pomii din grădină, aș dori să adaug că “părtășia cu natura divină” nu a fost niciodată via stomac. Adam avea caracterul lui Dumnezeu datorită prezenței Sistemului de Operare Divin instalat în mintea lui – acesta este legământul cel veșnic. Noi nu îl absorbim pe Dumnezeu prin alimente.

Priviți ce se întâmplă în comuniunea eucaristică a bisericii catolice. O bucată de pâine devine în stomacul credinciosului, prin voia preotului, trupul real al lui Hristos. Nu vi se pare că această credință derivă din greșita înțelegere a ceea ce s-a întâmplat în Eden? Ei declară comuniunea eucaristică a fi “sacramentul unității” și “marele instrument pentru reunificarea tuturor oamenilor.”

Realitățile profunde ale mării controversate sunt concepte, și sunt cerești. Cum poate comunica cineva aceste concepte unor oameni care sunt firești? Există trei feluri de minți: mari, mijlocii și mici. Mințile mari operează cu idei; mințile mijlocii, cu lucruri; iar cele mici, cu persoane. Cum poți comunica ideile minților mijlocii și mici? Inserându-le în lucruri și persoane. Aceasta este Biblia.

Pavel spunea că pentru lucruri spirituale este nevoie de un limbaj spiritual (1Cor 2,13). El este un profesor strălucit în acest domeniu – vezi Gal 4, 21-31.

Da, vor fi destui critici ai acestei înțelegeri. Nu putem decât să-i invităm la centrul de reabilitare, unde Mângâietorul tratează metaf-coolicii anonimi. Noi, oamenii, cerând mai multe și mai multe desene animate, am devenit dependenți. (Ați observat ce fascinați sunt copiii când privesc desene animate la tv?). Fiind atât de blând cu problema noastră, Domnul ne-a transmis concepte folosind lucruri și oameni în animație 3D. Dar a sosit timpul ca SLAVA Lui să fie privită fără măhramă. Este vremea pentru Apocalips 18.

Spuneți că “spiritualizăm” realitatea? Dacă a decoda istorie zip în concepte spirituale, care aduc o așa splendidă descoperire a neprihăririi lui

Hristos, înseamnă a “spiritualiza,” atunci, fie așa. Ne asumăm riscul. Ca leproșii de la poarta Samariei, nu putem pretinde că avem vești bune pentru poporul nostru, și în același timp să refuzăm batjocura, disprețul și izolarea în care suntem împinși.

În cetatea aceea, poporul lui Dumnezeu își devora copiii; profetul se găsea sub gravă interdicție de la împărat; iar împăratul se sprijinea pe brațul liberal al unui profesor de teologie necredincios, fără nici o perspectivă pentru ziua de mâine.

La porțile cetății, patru leproși, “disprețuiți și părăsiți de oameni,” prin credință pură și judecată clară, și-au pus în pericol viața pentru o bucată de pâine. Au descoperit Pâinea vieții. Pentru scumpul popor al lui Dumnezeu.
